

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/81/2023
Identifikačné číslo spisu:	7218209220
Dátum vydania rozhodnutia:	19.03.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Adamcová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:7218209220.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu Jaroslava Baloga, narodeného 6. septembra 1990, bytom v Moldave nad Bodvou, Budulovská 30, zastúpeného advokátkou JUDr. Helenou Knopovou, so sídlom v Košiciach, Štúrova 20, proti žalovanej Nemocnici AGEL Košice-Šaca a. s., so sídlom v Košiciach, Lúčna 57, IČO: 36 168 165, za účasti intervenienta Allianz - Slovenská poisťovňa, a. s., so sídlom v Bratislave, Pribinova 19, IČO: 00 151 700, o zaplatenie 19.630,60 eur s prisl., vedenom na Mestskom súde Košice pod sp. zn. K2-10C/68/2018, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 26. januára 2023 sp. zn. 3Co/49/2022, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Košiciach z 26. januára 2023 sp. zn. 3Co/49/2022 z r u š u j e a v e c m u vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Bývalý Okresný súd Košice II (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 30. decembra 2021 č. k. 10C/68/2018-616 o peňažnom nároku žalobcu na náhradu škody titulom bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia rozhodol tak, že žalobu o zaplatenie sumy 19.454 eur zamietol (výrok II.), konanie o zaplatenie 176,60 eur zastavil (výrok I.) a žalovanej proti žalobcovi náhradu trov konania nepriznal (výrok III.).

1.1. Z dôvodov rozsudku vyplýva, že predmetom sporu bol nárok žalobcu na náhradu škody za nesprávne poskytnutú zdravotnú starostlivosť po jeho úraze. Vo vzťahu k tvrdenému porušeniu právnej povinnosti žalovanou súd dospel k záveru, že 27. 05. 2016 pri primárnom ošetrení žalobcu v rámci poskytovania neodkladnej zdravotnej starostlivosti nepostupovala lege artis, pretože nezistila poškodenie nervus medianus. Vykonané dokazovanie viedlo súd k záveru o nedostatočne realizovanom prvotnom vyšetrení poranenia žalobcu, čo znamenalo nepresnú diagnostiku. Žalovaná vzhľadom na charakter a umiestenie poranenia mohla a mala predpokladať aj poškodenie nervus medianus, čím vo vzťahu k žalobcovi opomenula svoje povinnosti z nedbanlivosti. Vo vzťahu k vzniku škody súd uviedol, že vyčíslenie samotnej škody v zmysle posudkov o bolestnom a sťažení spoločenského uplatnenia vypracovaných MUDr. Šmajdovou, vykazuje také nedostatky, ktoré bránia ustáliť, aká škoda na zdraví žalobcovi porušením povinnosti žalovanej mala vzniknúť. Podľa jeho názoru predložené posudky

opomínajú fakt, že rezné poranenie a porušenie stredového nervu si spôsobil žalobca, existovalo teda už v čase prvotného ošetrenia žalovanou, pričom toto poškodenie zdravia malo byť poskytnutou zdravotnou starostlivosťou odstránené. Posudok o bolestnom vyčísľuje škodu žalobcu za poranenie stredového nervu, pričom toto poranenie žalobcovi žalovanou pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti spôsobené nebolo, nie je jej dôsledkom. Aj škoda spočívajúca v sťažení spoločenského uplatnenia za prerušenie stredového nervu - poúrazový stav a jazva, predstavujú stav žalobcu v dôsledku jeho úrazu. Bez ďalšieho ozrejmenia zo strany žalobcu sa súdu javilo, že škodu za toto poškodenie zdravia si žalobca uplatňuje tak, ako keby bola spôsobená priamo žalovanou a nezohľadňuje to, že škoda spôsobená žalovanou by mohla zodpovedať len tomu, že sa ho poskytnutou zdravotnou starostlivosťou zo strany žalovanej nepodarilo odstrániť. Súd pri skúmaní príčinnej súvislosti medzi porušením povinnosti žalovanej a skutočnosťou, že žalobca má trvalo poškodenú pravú ruku, vychádzal v prvom rade z toho, že žalobca žalovanú vyhľadal so zranením, ktorého následky v podobe prerušenia stredového nervu existovali už v čase jeho prvej návštevy. V čase, keď sa žalobca dostal na špecializované neurochirurgické pracovisko, akútnu revíziu nervu/jeho suture nebolo možné vykonať a ošetrojúci lekár rozhodol o operačnom zákroku, ktorý vykonal 12. 07. 2016. Podľa znaleckého posudku znaleckej organizácie tento postup nebol nesprávny. Zároveň znalecká organizácia konštatovala, že ani včasné ošetrenie nervu jeho zožitím neznamená, že klinicky ostane jeho funkcia neporušená, resp. zachovaná. Znalecká organizácia uviedla, že jednoznačnú príčinnú súvislosť trvalých následkov poškodenia nervus medianus vpravo s ošetrením žalobcu dňa 27. 05. 2016 stanoviť nemožno. Súd bol toho názoru, že žalovaná žalobcovi neposkytla takú starostlivosť, ktorá by umožnila akútnu operáciu nervu na špecializovanom pracovisku, ale trvalé následky ani pri zohľadnení určitej miery rozumnej neistoty a pochybností nemožno pričítať žalovanej. Do vzťahu žalobcom tvrdenej príčiny vzniku škody na zdraví a následku trvalého poškodenia jeho zdravia vstupuje operačný zákrok vykonaný MUDr. Leškom 12. 07. 2016, a ktorý sa z dôvodov na strane žalobcu neuskutočnil 28. 06. 2016. Postup, pokiaľ išlo o stanovenie termínu operácie po vyšetrení 01. 06. 2016 a 13. 06. 2016 u MUDr. Leška ako odloženej zdravotnej starostlivosti, nie je možné považovať za nesprávny a stanovenie operácie a jej preloženie nebolo v príčinnej súvislosti s následkom na zdravotnom stave žalobcu. Podľa názoru súdu, ak bol postup stanovenia operácie lege artis v nadväznosti na možnosti, ktoré neurochirurg pri vyšetrení žalobcu mal, jej neúspešný výsledok nie je v bezprostrednej príčinnej súvislosti s postupom žalovanej 27. 05. 2016. Žalobcovi sa nepodarilo preukázať škodu, aká mu mala v podobe bolestného a sťaženia spoločenského uplatnenia vzniknúť a príčinnú súvislosť, preto súd žalobu v časti uplatneného nároku o zaplatenie sumy 19.454 eur zamietol.

2. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (ďalej aj „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) rozsudkom z 26. januára 2023 sp. zn. 3Co/49/2022 rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní žalobcu napadnutom zamietajúcim výroku a vo výroku o trovách konania potvrdil (výrok I.) a stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznal (výrok II.).

2.1. Podľa odvolacieho súdu súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav veci, ak dospel k záveru, že žalobca nepreukázal v konaní vznik príčinnej súvislosti medzi porušením právnej povinnosti žalovanou a tvrdenou škodou, ktorý následne aj správne právne posúdil, ak žalobu zamietol. Ani počas odvolacieho konania nedošlo k zmene skutkového ani právneho stavu, preto odvolací súd na skutkové zistenia a na právne normy, ktoré uviedol súd prvej inštancie poukázal a v celom rozsahu sa s nimi stotožnil.

2.2. Uviedol, že odvolanie žalobcu nemožno považovať za dôvodné, ak vychádza z názoru, že je daná existencia príčinnej súvislosti medzi pochybením žalovanej pri prvotnom vyšetrení dňa 27. 05. 2016 a vznikom škody v podobe trvalých následkov. Zásadné pri zisťovaní príčinnej súvislosti je, za akú konkrétnu ujmu je požadovaná náhrada. V prejednávanej veci žalobca žiadal odškodnenie za škodu na zdraví spočívajúcu v bolestnom, a to poranení stredového nervu a sťažení spoločenského uplatnenia spočívajúcu v prerušení stredového nervu vpravo. Bezprostrednou príčinou vzniku tejto škody bol úraz, ktorý si žalobca spôsobil sám, a teda uvedené poškodenie zdravia nie je následkom porušenia právnej povinnosti žalovanou pri prvotnom ošetrení žalobcu dňa 27. 05. 2016. Je tomu tak preto, že poranenie stredového nervu - jeho prerušenie - nie je výsledkom porušenia právnej povinnosti žalovanou, ale príčinou vzniku uvedenej škody je iná skutočnosť - úraz žalobcu - preto nie je daná príčinná súvislosť

medzi porušením právnej povinnosti žalovanou a žalobcom uplatnenou škodou.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) z dôvodov podľa § 420 písm. f) CSP s návrhom, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu spolu s rozhodnutím súdu prvej inštancie zrušil a vec v časti zrušenia vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

3.1. Existenciu tzv. vady zmätočnosti (§ 420 písm. f) CSP) dovolateľ videl v nedostatočnom odôvodnení a nepreskúmateľnosti rozsudku odvolacieho súdu, ktorý nereflektuje na jeho viaceré (podstatné) odvolacie námietky. Odvolací súd (ako aj súd prvej inštancie) sa v odôvodnení svojho rozhodnutia s právne relevantnými skutočnosťami (otázkou ustálenia škody, preukázania príčinnej súvislosti a pod.) a predovšetkým s ustálenou judikatúrou súdov v predmetných otázkach, na ktorú podrobne poukázal v dôvodoch podaného odvolania, žiadnym relevantným spôsobom nevysporiadal a pri rozhodovaní na ne vôbec neprihliadal. Poukázal na judikatúru Ústavného súdu SR i ČR, ktorá podľa neho vyvracala argumenty okresného súdu, ale odvolací súd sa ňou vôbec nevysporiadal. Zdôraznil, že príčinná súvislosť medzi porušením povinnosti žalovanou a vznikom škody, ako aj samotná škoda spôsobená konaním žalovanej, spočívajúca v trvalom poškodení zdravia, bola v tomto prípade vykonaným dokazovaním dostatočným spôsobom preukázaná. Rozhodnutia súdu prvej inštancie, ako aj odvolacieho súdu, vychádzali podľa názoru dovolateľa z nesprávneho právneho posúdenia, keď súdy dospeli na základe vykonaného dokazovania k nesprávnym skutkovým zisteniam, predmetné rozhodnutia súdov sú nepreskúmateľné a arbitrárne, porušujúce jeho základné ústavné právo na spravodlivý súdny proces.

4. Žalovaná vo svojom vyjadrení navrhla dovolanie ako nedôvodné zamietnuť.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“, resp. „najvyšší súd“) príslušný na rozhodnutie o dovolaní (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), po preskúmaní, či dovolanie obsahuje zákonom predpísané náležitosti (§ 428 CSP), a či sú splnené podmienky podľa § 429 CSP, v rámci dovolacieho prieskumu dospel k záveru, že dovolanie je nielen prípustné, ale aj dôvodné.

6. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých civilný súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011). Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci najvyššieho súdu (m. m. napr. sp. zn. IV. ÚS 35/02, II. ÚS 324/2010, III. ÚS 550/2012).

7. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu proti ktorým je dovolanie prípustné sú vymenované v § 420 a § 421 CSP. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

8. Podľa § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval

vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

9. Podľa § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolaateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

10. Podľa § 440 CSP dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný tak, ako sú obsahovo vymedzené v podanom dovolaní.

11. Hlavnými znakmi charakterizujúcimi procesnú vadu uvedenú v ustanovení § 420 písm. f) CSP sú zásah súdu do práva na spravodlivý proces a nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstata práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky a ich spravodlivé rozhodnutie (I. ÚS 26/94).

12. V preskúmvanej veci predmetom dovolacieho prieskumu bolo napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu o potvrdení rozsudku vydaného súdom prvej inštancie, týkajúceho sa uplatnených nárokov na náhradu škody, vzniknutej n a žalobcovom zdraví z dôvodu nesprávne a nedostatočne poskytnutej zdravotnej starostlivosti zo strany žalovanej po jeho úraze.

13. Rozsudok musí obsahovať odôvodnenie preukázateľne vychádzajúce z objektívneho postupu súdu pri zisťovaní skutkového stavu pre rozhodnutie. Aby rozsudok bol preskúmateľný a mohol byť dostatočným podkladom pre uskutočnenie prieskumu v oprávnom konaní z hľadiska posúdenia jeho vecnej správnosti, súd sa v ňom musí vysporiadať so všetkými skutkovými a právnymi otázkami týkajúcimi sa predmetu konania a musí byť z neho zrejmé, na základe akých dôvodov o prejednávanej veci rozhodol, na základe akých skutočností a dôkazov a ako vec právne posúdil.

14. V rozsudku musí byť posúdený celý predmet konania v jeho komplexnosti, vo všetkých problematických otázkach, ktoré sú súdnym konaním otvorené. Súd je v konaní povinný poukázať a dostatočne sa zaoberať s argumentami, ktoré žalovaný nárok podporujú, aj s tými, ktoré ho spochybňujú. Znamená to, že musia byť vyriešené všetky právne otázky, nielen niektoré alebo dokonca len jedna z nich.

15. Z okolností preskúmvanej veci vyplýva, že dovolaateľ opodstatnene namietal nedostatočné a nepreskúmateľné odôvodnenie napadnutého rozhodnutia z dôvodu, že odvolací súd v rozpore s ustanovením § 387 ods. 3 CSP s a náležite nevysporiadal s relevantnými námietkami uplatnenými žalobcom v odvolacom konaní, týkajúcimi sa najmä príčinnej súvislosti vzniku škody, podmienkami jej naplnenia a judikatúry najvyšších súdnych autorít.

16. Formálne a obsahové náležitosti rozhodnutia odvolacieho súdu sú upravené v ustanovení § 393 CSP. Popri tejto všeobecnej úprave umožňuje ustanovenie § 387 ods. 2 CSP odvolaciemu súdu použiť tzv. skrátené odôvodnenie rozsudku v prípade, ak sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia. V takomto prípade sa môže v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Zákon však vyžaduje, aby aj v prípade skráteného odôvodnenia odvolací súd zaujal jasné stanovisko k podstatným vyjadreniam strán predneseným v konaní pred súdom prvej inštancie, pokiaľ sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie. Povinnosťou odvolacieho súdu je zároveň vysporiadať sa v odôvodnení rozhodnutia s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní. Za podstatný je potrebné považovať taký argument, ktorý je relevantný, teda má vecnú súvislosť s

prejednávanej vecou a zároveň je takej povahy, že v prípade jeho preukázania (samostatne alebo v spojitosti s ostatnými okolnosťami) môže priniesť rozhodnutie priaznivejšie pre odvolateľa (Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. Beck, 1296 s.).

17. V zmysle nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 314/2018 z 13. novembra 2018 zverejneného v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky pod č. 47/2018 je odvolací súd povinný vysporiadať sa v odôvodnení svojho rozhodnutia s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní aj v prípade tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia podľa § 387 ods. 2 Civilného sporového poriadku. Podľa tohto rozhodnutia všeobecné súdy majú poskytovať v občianskom súdnom konaní materiálnu ochranu zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov (obdobne napr. sp. zn. IV. ÚS 1/02, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07, III. ÚS 332/09). Ako v predmetnom náleze pokračuje ústavný súd „ustanovenie § 387 ods. 2 CSP umožňuje odvolaciemu súdu použiť tzv. skrátené odôvodnenie rozhodnutia v prípade, ak sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia. V takomto prípade sa môže v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia a prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Zákon však vyžaduje, aby aj v prípade skráteného odôvodnenia odvolací súd zaujal jasné stanovisko k podstatným vyjadreniam strán predneseným v konaní na súde prvej inštancie, pokiaľ sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie. Povinnosťou odvolacieho súdu je zároveň vysporiadať sa v odôvodnení rozhodnutia s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní.“ Ústavný súd zároveň konštatoval, že absencia vysporiadania sa s podstatnými tvrdeniami sťažovateľa uvedenými v odvolaní v napadnutom rozsudku krajského súdu je tak závažným nedostatkom tohto rozhodnutia, ktorého intenzita sama osebe zakladá porušenie sťažovateľom namietaného základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, i práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

18. Krajský súd v rozhodnutí uviedol, že „v prejednávanej veci žalobca žiada odškodnenie za škodu na zdraví spočívajúcu v bolestnom, a to poranení stredového nervu a sťažení spoločenského uplatnenia spočívajúcu v prerušení stredového nervu vpravo. Bezprostrednou príčinou vzniku tejto škody, bez ktorej by k vzniku škody nedošlo, je úraz, ktorý si žalobca spôsobil sám, a teda uvedené poškodenie zdravia nie je následkom porušenia právnej povinnosti žalovanou pri prvotnom ošetrení žalobcu dňa 27. 05. 2016. Je tomu tak preto, že poranenie stredového nervu - jeho prerušenie - nie je výsledkom porušenia právnej povinnosti žalovanou, ale príčinou vzniku uvedenej škody je iná skutočnosť - úraz žalobcu - preto nie je daná príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti žalovanou a žalobcom uplatnenou škodou.“

18.1. Ako je uvedené vyššie, dovolateľ namietal voči záverom súdu prvej inštancie, týkajúcim sa otázok príčinnej súvislosti, resp. i príčiny, ktorá mala spôsobiť škody na jeho zdraví.

19. Dovolací súd poukazuje na skutočnosť, že krajský súd napriek výslovnému príkazu obsiahnutému v § 387 ods. 3 CSP, sa s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní žalobcu v odôvodnení napadnutého rozsudku nevysporiadal, iba skonštatoval správnosť dôvodov uvedených okresným súdom ako súdom prvej inštancie v zmysle § 387 ods. 2 CSP. Žalobca pritom v podanom odvolaní uviedol podstatné tvrdenia týkajúce sa napr. požiadavky všeobecných súdov ohľadne stopercentného preukázania príčinnej súvislosti v medicínskych prípadoch, rovnako neposkytnutia adekvátnej starostlivosti ako príčiny vzniku škody, napriek tomu, že zdravotnícke zariadenie žalobca navštívil po úraze, ktorý si spôsobil sám. Odvolanie otvorilo otázky spôsobilé spochybniť argumentáciu, ktorú si osvojil súd prvej inštancie. Rovnako by si zaslúžilo podrobnejšie vysvetlenie, či názor, ktorý zaujal odvolací súd v bode 17. nemôže znefunkčniť celý inštitút náhrady škody za nesprávne poskytnutú zdravotnú starostlivosť. V zdravotníckych zariadeniach sa totiž zvyčajne ocitáme z iných príčin ako je predošlý nesprávny postup pri liečbe a ošetrovaní. Výklad, ktorý si osvojil odvolací súd by zdravotníckym zariadeniam dával imunitu voči náhrade škody za nesprávny postup pri zdravotníckych úkonoch, pokiaľ by príčina, s ktorou pacient zdravotníka alebo zdravotnícke zariadenie navštívil bola iná, ako predchádzajúci postup pri poskytovaní zdravotnej starostlivosti. Prítom samotný odvolateľ poskytol k tomuto problému značnú argumentačnú bázu, ktorá (nielen) tento dôvod môže značne spochybniť.

Podporil to odkazom na judikatúru najvyšších súdnych autorít (čl. 2 CSP), pričom bolo potrebné sa argumentačne vysporiadať aj so závermi iného vysoko postaveného súdu, aj keď nie je najvyššou súdnou autoritou v zmysle CSP, keďže si túto argumentáciu relevantne osvojila jedna so strán.

19.1. Posúdenie veci krajským súdom s a tak neodrazilo v jasnom a zrozumiteľnom zodpovedaní všetkých právnych a skutkovo relevantných otázok. Nemožno hovoriť o tom, že by sa žalobca „opakoval“ vo svojej argumentácii z konania pred okresným súdom a tento sa s jeho argumentáciou, ktorú použil v odvolaní, už vysporiadal.

20. V zmysle judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (IV. ÚS 14/07). Vecná spojitosť odôvodnenia rozhodnutia s princípom práva na spravodlivý proces garantuje každému účastníkovi konania, že vydaný rozsudok musí spĺňať limity zrozumiteľného, určitého a logicky odôvodneného rozsudku.

21. S ohľadom na vyššie uvedené dovolací súd na záver dodáva, že uplatnený dovolací dôvod v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP bol dôvodný, lebo náležitým neodôvodnením napadnutého rozhodnutia, nevysporiadaním sa s podstatnými námietkami žalobcu v odvolacom konaní, došlo k porušeniu procesných práv strany v takej miere, že možno konštatovať porušenie práva na spravodlivý proces, zaručené čl. 6 ods. 1 Dohovoru, v ktorom je implikované právo na súdnu ochranu zaručené čl. 46 ods. 1 ústavy.

22. Rozhodovacia prax najvyššieho súdu je ustálená v tom, že ak v konaní došlo k procesnej vade uvedenej v ustanovení § 420 CSP, dovolaním napadnuté rozhodnutie je potrebné zrušiť bez toho, aby sa dovolací súd zaoberal správnosťou právnych záverov, na ktorých spočíva zrušované rozhodnutie súdu (napr. rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/44/2015, 2Cdo/111/2014, 3Cdo/4/2012, 4Cdo/263/2013, 5Cdo/241/2013, 6Cdo/591/2015, 7Cdo/212/2014, 8Cdo/137/2015).

23. Z uvedených dôvodov dovolací súd zrušil napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 449 ods. 1, 2 v spojení s § 450 CSP). Výsloveným právnym názorom dovolacieho súdu v tomto uznesení je odvolací súd viazaný (§ 455 CSP).

24. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

25. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.